

ШЕВЧЕНКО Тарас Григорович
(9.III.1814 – 10.III.1861)

*...возвеличу
малих отих рабів німих!
Я на сторожі коло їх
Поставлю слово.*

*— Учіться, брати мої,
Думайте, читайте,
І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь.*

Тарас Шевченко

Наш Великий
Кобзар є сим-

волом і совістю українського народу. Його твори ще змалку із матірком матерів входять у серця малюків і залишаються пам'ятними протягом усього життя. Народився у с. Моринці Звенигородського району Черкаської області. Сім'я була багатодітною. Перші освітнянські кроки освоював у сільського дядка, виявляючи надзвичайну допитливість до слова і малярства. Потім із поміщицькою челяддю переїжджає до Петербурга. Там його запримітив земляк-художник Іван Сошенко, який увів у коло своїх знайомих, із уславленим живописцем Карлом Брюлловим. 22 квітня 1938 р. за кошти розіграної лотереї Тараса викупили з кріпацтва. Став навчатися в Академії художеств, де тричі відзначався срібними медалями другого ступеня. У квітні 1840 р. з'являється його знаменитий „Кобзар”, що став переломною віхою у його творчому житті.

Після подорожі Україною у 1944 р. виходять поеми „Гамалія”, „Гайдамаки” та інші, альбом офортів „Живописна Україна”. У Києві знайомиться з Кирило-Мефодіївським товариством. Здійснює у жовтні 1846 року поїздку на Волинь як член Археографічної комісії, відвідує Корець, Острог, Дубно, Почаїв, де зробив зарисовки лаври, та інші місця, згадавши наш край у багатьох творах. У 1847 р. був заарештований і відправлений в Окремий Оренбурзький корпус рядовим солдатом. Звільнився через десять років, добирається до Петербурга, здійснює подорож на батьківщину. Його здоров'я погіршилось, серце перестало битися. Був похоронений на Смоленському кладовищі,

а 22 травня 1861 р. тіло було перенесено у Канів, де нині діє музей-заповідник „Могила Т. Г. Шевченка”.

У Рівному його іменем ще в 30-х роках ХХ століття названо вулицю, до 190-річчя з дня народження перевидано факсимільним способом „Кобзар” за редакцією В. Доманицького при сприянні просвітян. У березні 1998 р. на будинку № 45, що на вулиці його імені було встановлено меморіальну дошку, яка була викрадена, а поновлена у 2002 р.

